

— Юсуфъ-ага, ела да диримъ, у тоя гявуринъ има нѣщо. И станж.

— Заповѣдайте, каза глухо Цанко и ги поведе съ едно фенерче.

Той ги водѣ на всѣкждѣ, килерчето остава за най-подирѣ. Той свѣтнж и тамъ. На почернѣлия потонъ имаше дупка. Кога бѣше закрыта никакъ не личеше. Цанко знаеше, че отъ тамъ се е промъкнхль Огняновъ на потона и пакъ намѣстилъ неузнаваемия капакъ. Той, прочее, доста спокойно въведе турцитѣ вхтрѣ и свѣтна.

Първиятъ му погледъ бѣше къмъ потона.

Дупката зѣеше широка сега.

Цанко помързнж на мѣстото си. Турцитѣ изгледахж килеря.

— Каква е оная дупка?

— На потонѣтъ, изпушнж Цанко. Краката му приреперавахж, и той се пооблѣгнж до зида.

Нискиятъ забѣлѣжи, че това бѣше отъ уплашване.

— Свѣтни ми по-добрѣ да се качж, каза той! Но внезапно му хрумнж неприятна мисль и покани другаря си.

— Хасанъ-ага, ти си по-високъ; мухтаръ подложѣ се.

Хасанъ-ага когато бѣше добрѣ пиянъ, охрабрѣваше; пиенето узвѣряваше сърдцето му и распалаше бабайтска кръвь у него. Той стхпи на гърба на мухтаря.

— Чорбаджи, дай фенеря, не видишъ ли?

Цанко подаде фенеря машинално, побѣлѣлъ, като платно.

Едноокиятъ уврѣ свѣтилото въ дупката, послѣ и главата си. По трупѣтъ му се познаваше, че той се извърща на всѣкждѣ съ фенеря въ ржка.

Послѣ се сниши, скокнж и каза:

— Чорбаджи, кого бѣше скриль тука?

Цанко гледаше изуменъ. Той не знаеше какво да отговори. Тая вечеръ бѣше испиталь толкова стракове и мжки, щото хванж да му се чини, че блънува. Мислитѣ